

Arrest

nr. 321 959 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 6 mei 2019 en verzoeken diezelfde dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 22 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien als verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. 260 031 van 2 september 2021 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zowel ten aanzien als verzoeker als verzoekster, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 14 oktober 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden op 20 oktober 2022 ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Op 2 oktober 2024 beslist de commissaris-generaal andermaal, zowel ten aanzien als verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aangetekend worden verzonden aan verzoeker en verzoekster.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 20 april 1985. U bent van Russische origine en woonde in Kolomna. U bent getrouwd met B. E. (CG: XXXXXXXXXX). Op 22 februari 2012 bekeerde u zich in de gevangenis tot de islam. U zat sinds 2008 een gevangenisstraf uit voor poging tot moord. Vanaf uw bekering ervaarde u een negatieve houding van het gevangenispersoneel tegenover u. Na uw vrijlating in 2016 kreeg u een administratief toezicht opgelegd voor drie jaar. Dit hield in dat u 's nachts op een vast adres aanwezig moest zijn en ook dat u zich wekelijks moest aanmelden bij de politie. Ook werd u regelmatig door de wijkagent opgeroepen voor een gesprek. Hij vroeg dan of u van plan was bij IS te gaan. In 2017 werd u veroordeeld wegens geweldpleging en kreeg u acht maanden gevangenisstraf. Wanneer u vrijkwam trouwde u met B. E. (CG: XXXXXXXXXX) en verhuisde u naar een ander appartement. U moest zich niet meer wekelijks melden bij de politie en had ook geen contact meer met de wijkagent. Ongeveer een half jaar voor uw vertrek werd u opnieuw door de politie opgeroepen. Het gesprek duurde twee a drie uur lang. De politie vroeg u om informatie door te geven over de lokale moskee. U weigerde en zei dat de politie reeds een informant in de moskee had. U vertrok op 14 april 2019 uit Rusland. Op 6 mei 2019 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 23 oktober 2020 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen beroep aan en de beslissing van het CGVS werd op 2 september 2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorzien termijn.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 14 oktober 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U vreest bij terugkeer naar Rusland aangehouden te worden omwille van het feit dat u moslim bent. U verklaart dat er twee maanden geleden een huiszoeking was bij uw geloofsbroeder S., waarbij er werd gevraagd naar u. Daarnaast bent u op de hoogte van twee moorden die zijn gebeurd door medewerkers van de gevangenis toen u in de gevangenis zat. U denkt dat uw vroegere celgenoot R. momenteel wordt vastgehouden omdat hij tevens op de hoogte was van deze moorden. Op 20 oktober 2022 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

U verblijft momenteel in België samen met uw vrouw B. E. (CG: XXXXXXXXXX) en jullie drie kinderen: I., H. A. en D.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een medisch attest betreffende littekens die u heeft, een artikel betreffende geweld in de Russische gevangenissen, een getuigenis van uw medegevangene R., zijn binnenlands paspoort en een attest van de gevangenis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk het feit dat u de autoriteiten vreest omdat u zich bekeerd heeft tot de islam (CGVS, p.6). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw vrees niet aannemelijk kon maken. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen

cassatieberoep in binnen de wettelijke termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast.

Bijkomend verklaart u dat er een tweetal maanden geleden een huiszoeking was bij uw geloofsbroeder S., waarbij er werd gevraagd naar u (CGVS, p.7). Hierbij dient er echter te worden opgemerkt dat dit een blote bewering is, die u op geen enkele manier staft. Bovendien is het minstens bevreemdend te noemen dat, gezien u reeds sinds april 2019 Rusland heeft verlaten, er nu pas actief op zoek zou worden gegaan naar u twee maanden geleden. Wanneer er u wordt gevraagd waarom u denkt dat ze op zoek zouden zijn naar, verklaart u gewoon omdat ik moslim ben (CGVS, p.7). Bijgevolg slaagt u er niet in om aan te tonen waarom er na al die tijd actief op zoek zou worden gegaan naar u.

Daarnaast haalt u aan dat u in de gevangenis op de hoogte was van twee moorden, die zijn gebeurd. Uw vriend R., die hiervan ook op de hoogte was, werd aangehouden en u vreest hetzelfde lot (CGVS, p.7). U slaagt er echter niet in om aan te tonen waarom de autoriteiten specifiek naar u op zoek zouden zijn omwille van het feit dat u op de hoogte was van deze twee moorden. Zo verklaart u dat er veel mensen waren, die toen ook vastzaten in de gevangenis, op de hoogte waren van deze moorden. (CGVS, p.8). Wanneer er u wordt gevraagd of u concrete, persoonlijke redenen heeft om te denken dat u problemen zou hebben bij terugkeer naar Rusland omdat u op de hoogte bent van deze twee moorden, verklaart u dat dit niet de voornaamste reden is, de voornaamste reden is gewoon dat u moslim bent. Wanneer er u dan wordt gevraagd of u dan dus geen persoonlijk redenen heeft, verklaart u dat mensen in een gelijkaardige situatie als u van hun vrijheid werden beroofd en verklaart verder dat R. ook omwille van deze reden is aangehouden (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de aanhouding van R. weten echter niet te overtuigen. Wanneer er u wordt gevraagd waarom R. werd aangehouden, verklaart u dat u denkt dat hij te veel weet. Voor de rest kan u het moeilijk zeggen. U denkt dat één van de belangrijkste redenen voor de aanhouding het feit is dat hij getuige was van de moorden in de gevangenis (CGVS, p.6-7). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u zich eerder baseert op vermoedens dan dat u met zekerheid kan zeggen waarom R. aangehouden werd. Wanneer er u even later wordt gevraagd hoe u zeker weet dat R. is aangehouden omwille van deze twee moorden, verklaart u dat hij gewoon een brave burger is, geen misdadiger en er gewoon zaak tegen hem gefabriceerd is om te verwijderen. Ook R. vertelde tegen u dat hij niet weet waarom hij gezocht werd (CGVS, p.8). U slaagt er met uw verklaringen echter niet in om met concrete feiten aan te tonen dat R. weldegelijk werd aangehouden door het feit dat hij op de hoogte zou zijn geweest van deze twee moorden, laat staan dat u zelf hierdoor een risico zou lopen op vervolging.

Ten slotte verklaarde u bij DVZ nog dat u riskeert gemobiliseerd te worden en dat niet wilt (VVV, randnr. 20). Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van

grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

*Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.*

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofdte een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke en verklaart nog niet opgeroepen te zijn geweest voor mobilisatie (CGVS, p.10).

De door u neergelegde documenten slagen er niet bovenstaande beoordeling te wijzigen. Betreffende het medisch attest over de littekens die u heeft en het artikel met betrekking tot het geweld in de Russische gevangenissen die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u deze lichamelijke verwondingen heeft en u deze mogelijks, al dan niet deels, heeft opgelopen in de gevangenis. Doch hebben deze elementen geen invloed op bovenstaande beoordeling. De getuigenis (met binnenlands paspoort) van R. betreft een persoonlijk opgestelde getuigenis, waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Bakoe in Azerbeidzjan. U bent geboren op 12 mei 1980. In 2000 trouwde u met uw eerste echtgenoot, een moslim uit Soedan. Een halfjaar later bekeerde u zich tot de islam. Tijdens uw eerste huwelijk verbleef u in verschillende landen, maar het grootste deel van de tijd woonde u in Egypte. U keerde regelmatig terug naar Rusland om uw familie te bezoeken. In 2015 eindigde uw eerste huwelijk, u bleef in Egypte wonen. In 2017 ontmoette u B. A. (CG: XXXXXXXX) toen u op vakantie was in Kolomna. Jullie wilden trouwen maar uw man belandde opnieuw in de gevangenis. Wanneer hij in 2019 vrijkwam, verhuisde u naar Kolomna en trouwden jullie. In Rusland ondervond u verschillende problemen. In de luchthaven werd u steeds uitvoerig gecontroleerd. Op straat werd uw hoofddoek meermaals afgetrokken. Ook slaagde u er niet in werk te vinden waar het toegestaan was uw hoofddoek aan te houden. Vanaf uw huwelijk wilden u en uw echtgenoot Rusland verlaten. Eerst probeerden jullie een visum voor Europa te verkrijgen. Nadat dat dit mislukte reisden jullie met de trein via Wit-Rusland naar Polen. Op 6 mei 2019 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 23 oktober 2020 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen beroep aan en de beslissing van het CGVS werd op 2 september 2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorzien termijn.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 14 oktober 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaart bij terugkeer naar Rusland te vrezen dat uw man aangehouden zou worden omdat hij getuige was van het feit dat iemand werd vermoord en omwille van het feit dat hij moslim is. Daarnaast vreest u nog dat uw man kan worden opgeroepen voor de oorlog en verklaart u dat er in Rusland een slechte houding was ten aanzien van u omdat u moslim bent. Op 20 oktober 2022 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

U verblijft momenteel in België samen met uw man B. A. (CG: XXXXXXXX) en jullie drie kinderen: I., H. A. en D.

U legt geen documenten neer ter staving van uw relaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk het feit dat u slecht behandeld werd in Rusland omdat u zich bekeerd heeft tot de islam (CGVS, p.6). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet concreet kon aantonen dat er sprake was van vervolging. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in binnen de wettelijke termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast.

Daarnaast haalt u dezelfde redenen aan zoals uw man B. A. (CG: XXXXXXXX). In dit opzicht kan dan ook worden verwezen naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die in zijn hoofde werd genomen:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel hekelen verzoekers dat de commissaris-generaal stelt dat zij hun vrees deels baseren op het feit dat zij bekeerd zijn tot de islam en dat hierover reeds geoordeeld werd. Zij menen dat de situatie op ernstige wijze is veranderd sinds het arrest van de Raad van 2 september 2021 inzake hun eerste verzoeken om internationale bescherming. In deze benadrukken zij dat de repressie ten aanzien van andersdenkenden en politieke tegenstanders sinds de start van de oorlog met Oekraïne zeer sterk is toegenomen, dat de houding ten aanzien van mensen die tot de islam zijn bekeerd strenger is geworden en dat Rusland uit verschillende mechanismen is gestapt met betrekking tot mensenrechten, waardoor er geen beroep meer mogelijk is bij een onafhankelijk internationaal rechtscollege. Volgens verzoekers blijkt uit het artikel *"What do persecuted Russian Muslim converts tell us about Putin's Russia?"* van ODR van 17 mei 2022 dat mensen die zich tot de islam hebben bekeerd door de Russische overheid als extremistisch worden aanzien. Zij voegen hieraan toe dat uit dit artikel tevens blijkt dat bekeerde moslims doorgaans worden gezien als tegenstanders van de oorlog in Oekraïne en dat zij zelf de aanval van de Russische Federatie op Oekraïne zeer sterk veroordelen. Verder menen zij dat ook het artikel *"The Life and Death of Artur Rusyaev: Russian Muslims under the Steamroller of the Leviathan of the 'Russian World'"* van H. Sidorov van 11 juni 2022, dat gaat over de zaak van Rusyaev, een bekeerde moslim tegen wie er een zaak van drugsbezit werd gefabriceerd waarna hij vervolgens in vreemde omstandigheden in de gevangenis overleed, spreekt over de actieve repressie van bekeerde moslims van Russische herkomst en beschrijft hoe bekeerde Russische moslims van de kaart worden geveegd en hun bestaan zelfs wordt ontkend. Verder wijzen zij op het artikel *"If a Russian Converts to Islam, He Becomes an Object of Persecution by the Special Services": The Private Story of a Russian Muslim"*, van 29 juli 2020 waaruit blijkt dat Russische moslims die zich bekeerd hebben, en zeker als dat gebeurd is in de gevangenis, gemonitord worden door de diensten van staatsveiligheid. De heer Khamroev, die mensenrechtenactivist is bij *Memorial*, bevestigt, aldus verzoekers, opnieuw dat bekeerde moslims van Russische origine wel degelijk door de veiligheidsdiensten worden gemonitord en vervolgd, hetgeen ook door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) werd verklaard. Doorheen hun betoog citeren verzoekers verschillende passages uit voormelde artikelen. Verzoekers besluiten dat, hoewel de traditionele islam – zolang er aan alle regels is voldaan – geaccepteerd wordt in Rusland, er niet gesteld kan worden dat zij geen vrees voor vervolging hebben, daar zij als bekeerlingen wel degelijk als radicaler en gevaarlijker aanzien worden. Zij voegen hier nog aan toe dat uit het Nederlands ambtsbericht Russische Federatie blijkt dat er verschillende stromingen die afwijken van de traditionele islam vervolgd worden. Zij besluiten dat de verwerende partij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door de situatie van Russische bekeerde moslims niet te onderzoeken in het licht van de steeds sterker worden repressie van de laatste jaren.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake de huiszoeking bij verzoekers geloofsbroeder S., waarbij ook naar verzoeker werd gevraagd, zijnde dat het bevreemdend is dat deze huiszoeking plaatsvond twee maanden voor hun persoonlijke onderhoud en terwijl zij in april 2019 de Russische Federatie reeds verlieten en dat verzoeker verweten wordt dat hij verklaarde dat dit louter gebeurde omwille van het feit dat hij moslim was. Volgens verzoekers moet in deze rekening worden gehouden met de context en de verklaringen die verzoeker aflegde. In deze benadrukken verzoekers vooreerst dat verzoeker verklaarde dat hij als bekeerling actiever praktiseert en dat hij enkel de *sharia* volgt die haaks staat op de wetten van de Russische Federatie en dat zij de huiszoeking daarnaast linken aan het feit dat verzoeker getuige is geweest van twee moorden in de gevangenis. Verder opperen verzoekers dat er rekening dient te worden gehouden met het tijdstip van de huiszoeking. Concreet verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 4 september 2024 dat de huiszoeking een tweetal maanden eerder plaatsvond, hetgeen betekent dat dit in juli 2024 moet geweest zijn. In deze

benadrukken verzoekers dat op 22 maart 2024 één van de bloedigste aanslagen in de geschiedenis van de Russische Federatie plaatsvond in een concertzaal in Moskou en dat er op 23 juni 2024 verschillende aanslagen plaatsvonden op gebedsplaatsen in Dagestan. Verzoekers vervolgen dat de huiszoeking van juli 2024 plaatsvond in de nasleep van deze grote aanslagen in 2024. Zij verduidelijken dat de FSB het “radicaal” islamitisch milieu aan het uitkammen was op zoek naar extremisten, dat verzoeker daar, als bekeerde moslim van Russische afkomst, een deel van uitmaakt en dat hij in het verleden al in het vizier was gekomen als radicaal moslim omwille van zijn bekering in de gevangenis, waardoor hij vragen kreeg over linken met IS en onder toezicht stond van de wijkagent. Zij besluiten dat het helemaal niet “bevreemdend” is te noemen dat de FSB in nasleep van voormelde aanslagen op zoek gaat naar verzoeker.

In een derde middelonderdeel gaan verzoekers in op de vrees omwille van foltering en het feit dat verzoeker getuige was van moorden in de gevangenis. In dit verband benadrukken verzoekers vooreerst dat verzoeker tijdens de administratieve procedure een medisch attest, alsook een artikel waaruit blijkt dat er in de gevangenissen binnen de Russische Federatie op systematisch wijze folteringen van gedetineerden plaatsvinden, voorlegde. Tevens onderstrepen verzoekers dat verzoeker een getuigenis van 14 oktober 2021 van R. R. P., samen met een kopie van zijn paspoort en een attest van de gevangenis van de betrokkene, voorlegde. Volgens verzoekers klaagt R. in zijn verklaringen de folteringen aan die hebben plaatsgevonden in de IK 9 in de Republiek Karelië in de stad Petrozavodsk, stelt hij in deze verklaring dat medegevangenen gefolterd werden door de koude en honger en zij daarnaast geslagen en uren lang gekruisigd en met het hoofd naar beneden opgehangen werden, noemt hij in deze verklaring twee personen die vermoord werden bij naam, bevestigt hij in deze verklaring dat verzoeker gefolterd werd en stelt hij in deze verklaring dat de verzoeker in de Russische Federatie vervolgd zal worden indien hij informatie zou verspreiden over de folteringen. Voorts stellen verzoekers dat R. in 2019 naar buiten is gekomen met verklaringen over de folteringen in IK 9, dat de voormalige directeur I. S. en zijn adjunct hiervoor uiteindelijk zeven jaar cel kregen, dat R. in augustus 2022 aangehouden werd op verdenking van het verspreiden van valse informatie over het leger van de Russische Federatie (art. 207.3 deel 2 punt d Strafwetboek RF), dat het over een *post* ging van maart en april 2022 op het sociaal medium *Vkontakte* over verschillende oorlogsmisdaden van het Russische leger in Oekraïne en dat hij uiteindelijk werd veroordeeld tot zes jaar cel. Onder verwijzing naar verschillende internetartikels voegen verzoekers toe dat R. gezien wordt als een politiek gevangene en dat R. publiekelijk in de media verklaarde dat hij vervolgd wordt voor verspreiden van “valse informatie” over het Russische leger omwille van het feit dat hij in 2019 de folteringen in IK 9 aan het licht bracht en dat hierdoor directeur S. en zijn adjunct tot zeven jaar cel zijn veroordeeld. Verzoekers besluiten dat uit het voorgaande duidelijk blijkt dat R. wel degelijk vervolgd wordt omwille van het feit dat hij de folteringen in de IK 9 had aangeklaagd. Verzoekers benadrukken nog dat hij uiteraard niet de enige is die *posts* plaatste op het internet met betrekking tot Russische oorlogsmisdaden, maar dat hij in het vizier kwam omwille van zijn acties in het verleden. Volgens verzoekers kan er niet getwijfeld worden aan de achterliggende motieven van de ordediensten om R. te vervolgen. Tot slot betogen verzoekers dat er ook niet betwist kan worden dat verzoeker zelf ook gefolterd werd in IK 9, gelet op het medisch attest, de algemene informatie over het feit dat foltering in alle gevangenissen van de Russische Federatie voorkomt en het schrijven van R. waarin hij stelt dat verzoeker werd gefolterd. Onder verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad menen verzoekers dat er aldus goede redenen dienen te worden aangereikt waardoor kan aangenomen worden dat verzoeker niet opnieuw zal gefolterd worden, hetgeen volgens hen niet gebeurde daar er in de bestreden beslissingen enkel gesteld wordt dat verzoeker de verwoningen opliep in de gevangenis maar dat dit geen invloed heeft “op de bovenstaande beoordeling”.

In een vierde en laatste middelonderdeel gaan verzoekers in op het risico op gedwongen rekrutering, illegale grensoverschrijding en het risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Te dezen menen verzoekers dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de elementen eigen aan hun dossier, alsook met de algemene context binnen de Russische Federatie. Verder stellen zij, onder verwijzing naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht inzake de Russische Federatie van 2023, dat er zeer weinig informatie is met betrekking tot terugkeerders naar de Russische Federatie en dat er sinds de oorlog een groter wantrouwen is ten aanzien van Russen die naar het buitenland zijn vertrokken. Zij vervolgen dat uit een artikel van *Deutsche Welle* van 14 maart 2024 blijkt dat de Russische Federatie zeer strenge controles aan de grens heeft ingevoerd voor Russen die terugkeren, dat de FSB op alle mogelijke manieren zoekt naar dissidenten, zeker tussen de personen die terugkeren uit het Westen en dat er wordt gezocht naar buitenlandse visa, verblijfskaarten en bankkaarten en dat de gsm’s (van terugkeerders) daarnaast doorgelicht worden. Verder benadrukken verzoekers dat hoger reeds gesteld werd dat Russen die zich tot de islam bekeerden altijd onder verhoogde aandacht van de FSB stonden. Verzoekers voegen hier, onder verwijzing naar een rapport van *Amnesty International*, aan toe dat foltering en onmenselijk en vernederende behandeling systematisch in de Russische Federatie worden toegepast en dat sinds februari 2022 de mensenrechtensituatie in sterke mate achteruit is gegaan omdat de Russische Federatie zich uit verschillende mensenrechteninstrumenten heeft teruggetrokken. Volgens verzoekers wordt de kans op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling alleen maar groter door het feit dat er geen mogelijkheid meer bestaat om mensenrechtenschendingen bij organen buiten de Russische Federatie aan te vechten. Verzoekers

vervolgen dat zij in geval van terugkeer wel degelijk de aandacht zullen trekken van de FSB. In deze benadrukken verzoekers dat zij het land illegaal verlaten hebben, dat hun internationale paspoorten zijn ingehouden door de Poolse asielinstanties, dat hun drie kinderen in België zijn geboren en op heden enkel over een Belgische geboorteakte beschikken. Tevens onderstrepen verzoekers dat zij Russen zijn die tot de islam zijn bekeerd, waardoor zij als geradicaliseerd worden beschouwd en de aandacht van de FSB zullen trekken bij terugkeer, dat zij ruim vijf jaar in West-Europa verblijven, waar zij volgens de FSB verder zouden kunnen radicaliseren en dat de stroming van de islam die zij aanhangen door de Russische Federatie als gevaarlijk gezien wordt. Verder stippen verzoekers nog aan dat verzoeker een strafrechtelijk verleden heeft en getuige is van moorden in de IK 9 gevangenis en op de hoogte is van wantoestanden in de gevangenissen. Verzoekers besluiten dat zij, gelet op het voorgaande, wel degelijk vervolging riskeren. Concreet zal verzoeker, aldus verzoekers, na controle gearresteerd worden en een opsluiting van meerdere jaren riskeren na het afleggen van een bekentenis onder foltering of de mogelijkheid krijgen om een contract te tekenen met het leger om te gaan vechten in Oekraïne. In deze stellen verzoekers dat uit de COI Focus "*Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*" van 24 oktober 2023 duidelijk blijkt dat gedetineerden gedwongen worden om een contract te tekenen met het Russisch leger. Zij citeren de relevante passage van deze COI. Verzoekers herinneren er ook hier aan dat, gelet op het feit dat verzoeker reeds in het verleden werd gefolterd, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is en besluiten dat er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet opnieuw zal vervolgd worden.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om verzoekers te erkennen als vluchtelingen, ondergeschikt om hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog bij het voorliggende verzoekschrift verschillende internetartikels (in het Russisch met een Engelse vertaling van de titel), met vermelding van weblinks (stukken 3-7).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 27 januari 2025 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus, "*Russische Federatie – Terugkeer*" van 16 april 2024.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de

nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Rusland, te worden vervolgd door de Russische autoriteiten omwille van het feit dat zij zich tot de islam bekeerden en omdat verzoeker gedurende zijn tijd in de gevangenis kennis had van wanpraktijken binnen deze gevangenis. Tevens vrezen verzoekers dat verzoeker gemobiliseerd zal worden. Verzoekster verklaarde bijkomend dat er in Rusland een slechte houding ten aanzien van haar was omdat zij moslim is.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) stelt de commissaris-generaal dat verzoekers hun huidige verzoeken om internationale bescherming gedeeltelijk steunen op de motieven die zij naar aanleiding van hun eerste beschermingsverzoeken hebben uiteengezet, met name hun vrees voor de autoriteiten omdat zij zich bekeerd hebben tot de islam, en dat reeds op definitieve wijze werd geoordeeld dat deze verklaringen geen nood aan internationale bescherming in hun hoofde aannemelijk maken. Verder (ii) stelt de commissaris-generaal dat verzoekers' bijkomende verklaringen, dat er bij een geloofsbroeder van verzoeker een huiszoeking werd gehouden waarbij naar verzoeker werd gevraagd, louter blote beweringen zijn die bovendien ook bevreemdend zijn, gelet op de tijdsperiode tussen hun vertrek en deze huiszoeking. Daarnaast (iii) kan geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid uit verzoekers' verklaringen dat hij gedurende zijn tijd in de gevangenis op de hoogte werd gebracht van twee moorden, dat zijn celgenoot R. – die hier ook van op de hoogte was – werd aangehouden en dat verzoeker hetzelfde lot vreest te moeten ondergaan. Voorts (iv) kan verzoekers vrees gemobiliseerd te worden geen aanleiding geven tot internationale bescherming. Tot slot (v) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, wordt nog gesteld dat de slechte behandeling in Rusland omdat zij zich bekeerd had tot de islam reeds beoordeeld werd in het kader van haar eerste beschermingsverzoek.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst verklaren verzoekers in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken dat zij vrezen vervolgd te worden door de Russische autoriteiten omdat zij zich bekeerden tot de islam. Verzoekster voegt daar nog aan toe dat zij slecht behandeld werd omdat zij moslim is.

2.3.7.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers dit motief reeds aanhaalden in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming. Deze verzoeken werden door de commissaris-generaal afgewezen met een onderscheiden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beslissingen die door de Raad werden bevestigd bij arrest nr. 260 031 van 2 september 2021. In dit arrest wordt in dit verband het volgende overwogen:

“3.6. Verzoekende partijen wijzen in het verzoekschrift op het gegeven dat zij bekeerde moslims zijn. Daarnaast citeren zij uitgebreid uit algemene informatie omtrent de situatie, onder meer voor (al dan niet bekeerde) moslims in Rusland. Uit de door verzoekende partijen geciteerde algemene informatie, die zoals verweerder met recht repliceert in de nota met opmerkingen daarenboven bijzonder fragmentarisch van aard is, kan echter in het geheel niet worden afgeleid dat de Russische autoriteiten en/of samenleving dermate tegen de islam gekant zouden zijn dat er in de Russische Federatie sprake zou zijn van een systematische vervolging of groepsvervolging ten aanzien van moslims, ook niet indien deze zijn bekeerd tot de islam. Uit de beschikbare informatie kan op generlei wijze worden afgeleid dat het loutere gegeven een (bekeerde) moslim te zijn en een loutere aanwezigheid op het Russische grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin in hoofde van verzoekende partijen. Derhalve kunnen verzoekende partijen te dezen geenszins volstaan met hun verwijzing naar de voormelde, louter algemene landeninformatie en dienen zij in concreto aan te tonen en aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd ten gevolge van hun religieuze aanhorigheid.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Bij terugkeer naar Rusland vreest u opnieuw in de gevangenis terecht te komen. U vreest dat de politie u zal oppakken en verboden literatuur bij u plaatsen (B. (...), p.10). U brengt echter geen elementen aan die deze vrees aannemelijk maken. Niets in uw relaas wijst erop dat de Russische politie zinnens zou zijn om u erin te luizen. U kwam in Rusland regelmatig in aanraking met de politie, hetgeen voornamelijk te wijten is aan de gewelddadige misdrijven die u pleegde (B. (...), p.5, 9). Daarnaast haalt u aan dat de wijkagent insinueerde dat u van plan was bij IS te gaan (B. (...), p.5). U bent echter nooit gearresteerd of in verdenking gesteld in verband met een mogelijk lidmaatschap van IS. Evenmin werd u verdacht van lidmaatschap van andere ‘wahhabistische’ extremistische organisaties en u beschouwt uzelf ook niet als wahabiet (B. (...), p.6). Na uw tweede gevangenisstraf kwam u niet meer in aanraking met deze wijkagent (B. (...), p.9). In de periode voor uw vertrek kwam u nog eenmaal in aanraking met de autoriteiten. De politie vroeg u om informatie te geven over de moskee. U weigerde het voorstel en mocht na het gesprek naar huis gaan. U werd verder niet meer gecontacteerd in verband met deze samenwerking (B. (...), p.8). Hieruit volgt dat u er niet slaagt aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van de Russische politie koestert. De feiten van discriminatie die uw vrouw aanhaalt zijn niet zwaarwichtig genoeg om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade met zich mee te brengen. Hoewel het betreurenswaardig is dat uw vrouw gediscrimineerd werd, zoals wanneer ze geviséerd werd tijdens de veiligheidscontrole in de luchthaven en wanneer haar hoofddoek afgetrokken werd op straat (Bu. (...), p.5), gaat het hier niet om feiten die ernstig genoeg zijn om als vervolging gezien te worden. Wat betreft de moeilijkheden die uw vrouw ondervond om werk te vinden, moet opgemerkt worden dat de vraag om de hoofddoek af te doen tijdens het werk op zich geen directe discriminatie inhoudt. Tenslotte verklaart u dat u niet wil dat uw kinderen moeten opgroeien in de Russische samenleving en verklaart u niet te weten hoe het regime in de toekomst tegenover moslims zal staan. U klaagt aan dat meisjes op school geen hoofddoek mogen dragen en uw kinderen hun geloof niet zullen mogen praktiseren op school (B. (...), p.10). Uw vrouw heeft het over een stempel die ze zullen krijgen op school (Bu. (...), p.8). U brengt echter geen elementen aan die erop wijzen dat het Russische regime en de Russische samenleving dermate islamofob zijn dat hieruit een gegronde, persoonlijke vrees voor vervolging voortvloeit in hoofde van Russische moslims.”

Verzoekende partijen voeren blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegen zich immers tot een eenvoudige verwijzing naar hun eerder afgelegde verklaringen en tot het boudweg tegenspreken van de gevolgtrekkingen die verweerder hieraan verbindt. Hiermee doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat op basis van de verklaringen van verzoekende partijen niet kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst en in concreto zouden riskeren te worden onderworpen aan vervolging of andere ernstige feiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd ten gevolge van hun religieuze aanhorigheid. Bijgevolg tonen zij niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.”

Gelet op het gegeven dat verzoekers binnen de door de wet voorziene beroepstermijn geen cassatieberoep aantekenden tegen dit arrest, dient deze beoordeling als vaststaand te worden beschouwd.

2.3.7.3.2. In het verzoekschrift menen verzoekers dat de situatie sinds 's Raads arrest nr. 260 031 van 2 september 2021 op ernstige wijze veranderd is, daar de repressie ten aanzien van andersdenkenden en politieke tegenstanders sinds de start van de oorlog in Oekraïne zeer sterk is toegenomen en daar Rusland sinds dan uit verschillende mensenrechtenmechanismen stapte. Uit de door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde of in het verzoekschrift aangehaalde informatie inzake (bekeerde) moslims blijkt dat bekeerde moslims het niet altijd gemakkelijk hebben in Rusland en dat zij kunnen worden vervolgd. Hieruit blijkt evenwel geheel niet dat elke bekeerde moslim in Rusland vervolging dient te vrezen. Dat Rusland recent uit verschillende mensenrechtenmechanismen is gestapt, is betreurenswaardig, maar betekent niet dat Russen of bepaalde groepen Russen, zoals bekeerde moslims, systematisch vervolgd (zullen) worden. Verzoekers brengen geen informatie bij die hier anders over doet denken. Verzoekers betogen voorts in het verzoekschrift dat hun stroming binnen de islam – zijnde het soennisme (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker eerste verzoek om internationale bescherming, p. 6) – meer vervolgd wordt, maar laten na deze bewering op enige wijze verder uit te werken. Hun verwijzing naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht inzake de Russische Federatie is niet dienstig daar dit hieruit geenszins lijkt te blijken. Aldus blijft het gestelde dat bekeerde moslims uit Rusland een vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dienen te maken tot op heden overeind. Mede gelet op hetgeen volgt slagen verzoekers hier geenszins in.

2.3.7.3.3. Verzoekers verklaren in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken dat er bij een geloofsbroeder van verzoeker een huiszoeking werd gehouden waarbij naar verzoeker werd gevraagd. Hoewel verzoekster deze huiszoeking linkt aan zowel hun geloof als aan het gegeven dat verzoeker gedurende zijn tijd in de gevangenis in kennis werd gesteld van wanpraktijken die zich aldaar voordeden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4), linkt verzoeker – de protagonist binnen dit verhaal die via zijn contacten in Rusland over deze huiszoeking vernam (*ibid.*, p. 7) – deze huiszoeking enkel aan hun geloof (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). Dit in weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden. Bovendien merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, op dat deze verklaringen louter blote beweringen betreffen die verzoekers op geen enkele manier staven. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat deze verklaringen minstens bevreemdend zijn, gelet op de tijdspanne tussen verzoekers' vertrek uit hun land van herkomst en de huiszoeking. Er kan moeilijk ingezien worden waarom de Russische autoriteiten nu pas, zijnde in juli 2024, actief naar verzoeker op zoek zouden gaan, terwijl verzoekers reeds in april 2019 Rusland verlieten. Wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom hij denkt dat de autoriteiten naar hem op zoek zouden zijn, verklaarde hij gewoon dat dit is omdat hij moslim is (*ibid.*, p. 7). Hij slaagt er aldus tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet in aan te tonen waarom er na al die tijd actief naar hem op zoek zou worden gegaan. In het verzoekschrift betogen verzoekers dat de huiszoeking plaatsvond in juli 2024, in de nasleep van twee grote aanslagen in 2024 – zijnde de aanslag van 22 maart 2024 op een concertzaal in Moskou en de aanslagen van 23 juni 2024 op gebedsplaatsen in Dagestan – waarna de FSB het radicaal islamitisch milieu uitkamde op zoek naar extremisten. Volgens verzoekers behoort verzoeker tot dit milieu, gelet op het feit dat hij bekeerd is en in het verleden al in het vizier kwam als radicaal moslim in de gevangenis en de vragen die hij nadien van de wijkagent kreeg over linken met IS. De Raad herhaalt vooreerst dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gevraagd waarom de autoriteiten hem zochten bij de huiszoeking, waarna hij in algemene termen verwees naar zijn geloof, zonder melding te maken van voormelde aanslagen of enige actie vanwege de autoriteiten in de nasleep daarvan. Te dezen benadrukt de Raad dat verzoeker zelf rechtstreeks contact had met de (broer van de) persoon bij wie de huiszoeking plaatsvond (*ibid.*, p. 7) en nog in contact staat met zijn familie en enkele geloofsbroeders (*ibid.*, p. 4). Aldus kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij, indien hij gezocht zou worden in de in het verzoekschrift geschetste context, hier kennis van zou hebben en hiervan, gelet op het belang van deze context, melding zou maken tijdens zijn persoonlijk onderhoud, *quod non*. Bovendien is er nog een bijkomend element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze verklaring. Er dient namelijk te worden benadrukt dat verzoeker, behoudens het feit dat hij na zijn vrijlating in 2016 gevraagd werd of hij zich zou aansluiten bij IS en het feit dat hij een half jaar voor hun vertrek uit Rusland gevraagd werd om informatie door te geven aan de autoriteiten over de lokale moskee, met rust gelaten werd door de autoriteiten (zie ook *supra*). In dat opzicht is het dan ook wel degelijk bevreemdend dat de Russische autoriteiten verzoeker zouden zoeken in een onderzoek in de nasleep van voormelde aanslagen.

2.3.7.3.4. Verder legden verzoekers tijdens de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken een medisch attest neer waarin wordt vastgesteld dat verzoeker verschillende littekens heeft, een artikel met betrekking tot geweld in Russische gevangenissen en een brief van verzoekers celgenoot R. (met een kopie van zijn binnenlands paspoort), waarin hij bevestigt dat verzoeker gefolterd werd.

De Raad oordeelt dat verzoekers (met deze stukken) geenszins kunnen aantonen dat verzoeker, al dan niet omwille van zijn geloof, werd gefolterd toen hij in de gevangenis zat. In deze dient vooreerst te worden aangestipt dat verzoeker tijdens zijn eerste beschermingsverzoek nergens melding maakte van verwondingen die hij zou hebben opgelopen in de gevangenis (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6). Tevens stelt de Raad vast dat het voorliggende medisch attest zich beperkt tot het louter vaststellen van de littekens die verzoeker heeft, zonder meer. Verder benadrukt de Raad dat de brief van verzoekers celgenoot een getuigenis van een privépersoon betreft waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. Het neergelegde artikel betreft de algemene situatie in Russische gevangenissen en heeft dan weer geen betrekking op verzoekers individuele situatie.

2.3.7.4. Daarnaast verklaren verzoekers dat verzoeker in de gevangenis kennis kreeg van twee moorden, dat zijn celgenoot R. – die hier ook van op de hoogte was – aangehouden werd en dat zij vrezen dat verzoeker hetzelfde zal overkomen.

De Raad oordeelt, in navolging van de verwerende partij, dat verzoekers er niet in slagen aannemelijk te maken dat verzoeker zal worden opgesloten of op andere manieren zal worden vervolgd omdat hij tijdens zijn celstraf kennis kreeg van wantoestanden binnen de gevangenis. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“U slaagt er echter niet in om aan te tonen waarom de autoriteiten specifiek naar u op zoek zouden zijn omwille van het feit dat u op de hoogte was van deze twee moorden. Zo verklaart u dat er veel mensen waren, die toen ook vastzaten in de gevangenis, op de hoogte waren van deze moorden. (CGVS, p.8). Wanneer er u wordt gevraagd of u concrete, persoonlijke redenen heeft om te denken dat u problemen zou hebben bij terugkeer naar Rusland omdat u op de hoogte bent van deze twee moorden, verklaart u dat dit niet de voornaamste reden is, de voornaamste reden is gewoon dat u moslim bent. Wanneer er u dan wordt gevraagd of u dan dus geen persoonlijk redenen heeft, verklaart u dat mensen in een gelijkaardige situatie als u van hun vrijheid werden beroofd en verklaart verder dat R. ook omwille van deze reden is aangehouden (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de aanhouding van R. weten echter niet te overtuigen. Wanneer er u wordt gevraagd waarom R. werd aangehouden, verklaart u dat u denkt dat hij te veel weet. Voor de rest kan u het moeilijk zeggen. U denkt dat één van de belangrijkste redenen voor de aanhouding het feit is dat hij getuige was van de moorden in de gevangenis (CGVS, p.6-7). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u zich eerder baseert op vermoedens dan dat u met zekerheid kan zeggen waarom R. aangehouden werd. Wanneer er u even later wordt gevraagd hoe u zeker weet dat R. is aangehouden omwille van deze twee moorden, verklaart u dat hij gewoon een brave burger is, geen misdadiger en er gewoon zaak tegen hem gefabriceerd is om te verwijderen. Ook R. vertelde tegen u dat hij niet weet waarom hij gezocht werd (CGVS, p.8). U slaagt er met uw verklaringen echter niet in om met concrete feiten aan te tonen dat R. weldegelijk werd aangehouden door het feit dat hij op de hoogte zou zijn geweest van deze twee moorden, laat staan dat u zelf hierdoor een risico zou lopen op vervolging.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift trachten verzoekers de verklaringen van verzoeker over de aanhouding van R. P. aan te dikken door te verwijzen naar de brief van R. P. die zij tijdens de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken neerlegden en door bij hun verzoekschrift internetartikels te voegen over R. P. De Raad stelt vast dat, behoudens in het artikel d.d. 13 mei 2025 van *Sever Real*, er in deze artikels niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat het feit dat R. P. opnieuw gevangengezet werd omwille van het verspreiden van valse informatie over het Russische leger eigenlijk ingegeven is door het feit dat R. P. kritiek uitte over wantoestanden in de Russische gevangenis waarin hij opgesloten werd. Deze artikels maken melding van de kritiek op het gevangeniswezen dat door hem in 2019 geuit werd en van het feit dat hij recent terug gevangengezet werd omwille van het verspreiden van valse informatie over het Russische leger, zonder dat hierin de uitdrukkelijke link wordt gelegd tussen beide elementen. In het artikel van *Sever Real* wordt deze link in zekere zin wel gemaakt, zij het door R. P. zelf tijdens het beantwoorden van een vraag tijdens het interview vevat in dit artikel. Bovendien lijkt R. P. hier zelf ook enkel vermoedens over te kunnen uiten. Los hiervan maken verzoekers niet aannemelijk waarom verzoeker zelf – die net zoals vele anderen kennis heeft van wantoestanden binnen Russische gevangenissen maar hier nooit mee naar buiten kwam zoals wel het geval is voor R. P. – gevisieerd zou worden in dit verband.

2.3.7.5. In het verzoekschrift uiten verzoekers ook een vrees voor vervolging louter omwille van het feit dat zij terugkeerders zijn richting Rusland. In de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 27 januari 2025 wordt op deze vrees ingegaan door op goede gronden het volgende te overwegen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Terugkeer van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd in de bijlage, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het

buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar verzoekers hun land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleiden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar een verzoek om internationale bescherming en een verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoekers brachten echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen."

Verzoekers slagen er niet in afbreuk te doen aan voormelde informatie. In het verzoekschrift betogen zij dat het Nederlands Algemeen Ambtsbericht inzake de Russische Federatie van 2023 stelt dat er weinig informatie is met betrekking tot terugkeerders naar de Russische Federatie en dat uit een artikel van *Deutsche Welle* blijkt dat de Russische Federatie zeer streng controles aan de grens heeft ingevoerd voor Russen die terugkeren naar hun land van herkomst om dissidenten op te kunnen sporen. De Raad stelt vast dat de COI Focus "*Russische Federatie – Terugkeer*" van 16 april 2024 gebaseerd is op een onderzoek dat liep van 1 januari 2023 tot 1 april 2024 en rekening hield met het Nederlands Algemeen Ambtsbericht inzake de Russische Federatie van 2023 dat een verslagperiode had van april 2021 tot en met maart 2023 (COI Focus "*Russische Federatie – Terugkeer*" van 16 april 2024, p. 4, 18). De overige door verzoekers aangehaalde informatie ligt in lijn met voormelde COI Focus en wordt in rekening gebracht in voormelde overwegingen van de aanvullende nota van de verwerende partij.

Tevens slagen verzoekers er niet in *in concreto* aan te tonen dat er in hun individuele situatie sprake zal zijn van vervolging. Vooreerst kan niet aangenomen worden dat verzoeker bij terugkeer in de problemen zou komen omwille van zijn strafrechtelijk verleden, gelet op de bovenvermelde vaststellingen waaruit blijkt dat hij in het verleden reeds met rust werd gelaten door de autoriteiten na zijn laatste vrijlating. Tevens kan niet aangenomen worden dat hij (gezocht wordt en) vervolgd zal worden omwille van de wanpraktijken waarvan hij kennis nam tijdens zijn celstraf (zie *supra*). Verder kan worden aangenomen dat verzoekers mogelijks onderworpen zullen worden aan bijkomende controle omwille van hun religie, doch kan – gelet op het gestelde onder punt 2.3.7.4. van het onderhavig arrest – niet aangenomen worden dat zij hierdoor vervolgd zullen worden. Het gegeven dat verzoekers reeds enkele jaren in Europa verblijven en dat hun kinderen hier geboren zijn en enkel een Belgische geboorteakte hebben, betreft uitsluitend hun lang verblijf in het buitenland, hetgeen op zichzelf volgens de voormelde COI Focus enkel bijkomende controles tot gevolg kan hebben (COI Focus "*Russische Federatie – Terugkeer*" van 16 april 2024, p. 13). Tot slot stellen verzoekers in dit verband dat zij hun land illegaal verlieten en hun paspoorten zijn ingehouden door de Poolse asielinstanties. De Raad stelt echter vast dat uit het dossier blijkt dat de paspoorten van verzoekers in het

kader van hun eerste beschermingsverzoeken reeds werden neergelegd en dat uit hun verklaringen blijkt dat zij per trein het land verlieten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker eerste verzoek om internationale bescherming, p. 5) en dat er voor het overige geen aanwijzingen zijn dat zij hun land illegaal verlieten.

2.3.7.6. Voorts verklaren verzoekers een vrees te hebben dat verzoeker bij terugkeer naar Rusland zal worden gemobiliseerd. De bestreden beslissingen luiden in dit verband terecht als volgt:

“Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van

mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke en verklaart nog niet opgeroepen te zijn geweest voor mobilisatie (CGVS, p.10)."

Verzoekers slagen er niet in afbreuk te doen aan voormelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen. Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat uit de COI Focus "*Russische Federatie – legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*" van 24 oktober 2023 blijkt dat gedetineerden gedwongen worden om een contract te tekenen bij het Russische leger, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op deze COI Focus en dat in de bestreden beslissingen rekening wordt gehouden met deze passage. In de bestreden beslissingen wordt er namelijk gesteld dat er bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking niemand gedwongen wordt om een contract te tekenen, hetgeen niet uitsluit dat er meldingen worden gemaakt dat er gevallen bestaan waarbij gedetineerden gedwongen werden een contract te sluiten met het Russische leger. Echter, uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden gearresteerd.

2.3.7.7. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Rusland.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voorafgaand aan hun vertrek in Rusland zouden hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in hun land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

2.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Rusland een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord, ook naar aanleiding van hun huidige verzoeken om internationale bescherming. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekers uiterst ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS